

“Η υπό των άναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη υπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε δὲν λαμβάνεται υπὸ” δψιν.

Βακτρίας οὐ γενεῖσθαι Κανοποιίν. Προσέκειται γὰρ τοῖς κατὰ σινάιον ἰσταροῖς τὸν ἄνθρακα ἀπόστρεψενος ἡ πόρτη καὶ δημοσιεύεται ἡ δῆμος στὸ φύλλον αὐτὸν δευτέραν ὡς “Ἄγνωνταν”. Οὐδὲ μὲν ἀλλοιος λόγος ἔναν φύλαξεν ἀπόστρεψενος τὸν ἄνθρακα τοῦτον τὸν διατάξιον. Οὐδὲ δὲν ἔχει διατάξιος τίτοτε τὸ φανταστικόν. Οὐχ Χ., δὰς διανοήσῃ εἰδοχοίστως· Η ἀριστερὸς ἴστορες τῶν διατάξιων γυναικῶν τῆς Ιστορίας ποὺ δημοσιεύενται στὴν «Ιονίκεντεν» είνονται πράγματα ὑπέροχα. “Οταν ἀπεδόθησαν στὴν Γαλιάλη ἐνναὶ ἀνάρπαστες. Γάρ τὴν «Μερσέτερον» τοῦ κ. Σεντονίου ἡ λαμβάνουμε σφραγέαν ἴστοροι. Αρεός ὑπερβολικά. Σε οὐδὲν γάρ οὐταναντίον. Πολὺ δραγά πειά. Κ. Λ. μ. π. ἥ η ν. Κυνουρίαν. Ἐγχειροτομεῖ γάρ τὰ λουλούδια σας. Τὸ ποιητανάκια σας δὲν τοσο καλό. Εδὲ γάρ οὐν. Πανάγιον. Ήεραμά. Τὸ ποιητανάκια σας καλό. Δημοσιεύεται δέδο. Ή σείρια αὐτή διαβάταις περισσότερο ἀπὸ ὅλες τις ἄλλες τοῦ «Μπουνέτου». Νά τώρα καὶ τὸ «Νεκρόπομο τοῦ φτωχοῦ».

Ἐλεγκμοσύνη ἀντρόφελα ζητεύοντας ἐσύρθησε μακρῷ ἀπὸ τὴν πόλην πέρα, ν ἀφίσῃ τὴν θλιβήν ψυχῆς γυρεύοντας στὴν πλάση, τῇ μεγάλῃ τῇ μητρᾷ.

Σεψύντως σὰ φύλλον τῶν εκλάμανε τῶν δέντρων οἱ μικροὶ τραγουδοστάδες, ή νύχτας τὸν σαρβάνων καὶ ἀνάγρανε τὸ δάσειρον σε νεκρόσιμες λαμπάδες.

Ου μ. ου γ, Κωνσταντίνον. Μή δυνάμενοι νά σᾶς παρέσθεντες γιατούκι μή τὸν πένον σας, δημοσιεύομεν δέδο τὸ ποιητανάκια σας. Ι-

“Ἐχει ἔνα πόνο στήγναρδιά π’ αδέξαινε κάθε μέρα ποὺ μοιαζει σὰν τὴν μαγιαριά δην στὴν πάγην πέρι, ὡς πέρα.

“Υπέρεινα πολὺν καιρὸ διὰ νά μὲ περάσῃ μ” αὐτὸς δύο ἔγεντο μεγάλος σας τὰ δάση.

“Απελπισθεῖς τότε κι ἔγω ὁσάν τρεπλός γυρεύοντας ζητῶντας ἔνα γιατρικό τόσο πολὺ πονούσα,

“Ἄδικως ἐκουσάρασθο κι ἔλεος ζητοῦσα στὰ μάτα τὰ γιατρικὰ δύστυχης ρουφούσα.

“Οσοι γιατροὶ ὑπάρχουνε μέσα σ’ αὐτή τὴν πόλιν ἀδίκως μ ἔξετάζοντες εἰν” ἐλεμέδες δύοι.

Τὸ πάνω πάχων στὴν καρδιὰ εἴλαν πόνος ἀράπτεις γι” αὐτὸς καὶ τόσα γιατρικὰ δὲν δύνουν τὴν υγείαν της.

Αἰοτίαν πάντας ὀνίατος θὰ μένω δ κατύέργος θὰ κατανήσω φθισικὸς θὰ γείνω ἀφηγημένος.

Βαρεθήμε λοιπόν νά ζω καὶ δέλλω νά πεθάνω ἀφοῦ δὲν βρίσκωνται τὸν πόνο μου νά γάνω.

Εἰσθε τώρα εὐχαριστημένος; Εἴτε εκείνετε καὶ τοὺς «ελεμέδες» δην δύνασθεντον.

Π. ο. μ. Τα σα κισ ο δη ν. Πει-

ἀπὸ ἀπόφεως τιμῆς ΤΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ καὶ ἀπὸ ἀπό-

φεως ποιότητος ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΔΙΑ ΜΗΝΙΑΙΩΝ ΔΟΣΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΚΑΤ’ ΕΥΘΕΙΑΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΙΑΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: Στοά Ἀρσακείου 12. Γηλ. νέον 8-31

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Οδός Φίλων 48. Τηλ. νέον 10-26

Τὸ γαλανὸν τοῦ μακρυνοῦντος ηγεμονοῦ τὸ περιγιάλι ἀπὸ μικρὰ τὰ βίσαζε κι” ἡ παιδικὴ ζωὴ τοὺς σμὰ τὸν γοργονόλησης σὰς δνειρὸ κι” ἄγαλι ἥρθε ἡ ἀγάπη σύγκαιρη, στολίδι στὴν ψυχὴ τοὺς.

Σὰν κύνοις ἤταν κατάλευκοι, “πὸ τὸ γιαλό τὸ λάλο λέσ κάποια ἔντος τους στάλαξε Χερούβικὴ γλυκάδα καὶ σῆργαν κάτι ἀπὸ τὸ βορειαῖο πρωτανίο στο, μεγάλο κι” ἀπὸ τὰ πεύκα τοῦ βονοῦ Θεοτικὴ λαμπτέα.

Ἄητός, αὐτός, μὲ τὰ πλατειὰ τ’ ὄντας τὰ φτερά, μ” ἄγα τοὺς νοῦ χαρίσματα καὶ μ” ἀπόπολλνα λύρα εκείνης ταξιδεύεται μὲ μιὰ κρυφὴ καρά στὴ δόξα τὸν τὸν πρόσφευτε μὲ τὴ χρυσὴ πορφύρα.

Κι” αὐτὴ καλόγηη ταπεινὴ καλλόρρητης Χιμάρας, ποὺ τὸν καλὸ τῆς πλάνης και τ’ ἀναψε φωτιά, μερόνυχτα προσεύχονται μὲ τὸν καυμὸ μητέρας καὶ πρόσθενται τὸ Φίσιριθο νὰ φέγη ἀπὸ μακρά.

Τοῦ κάνουν! “Η σκοτεινὴ ζωὴ στὶ φωτεινὴ τῆς μπόρα τὸ ἄρκας καὶ πάλεν μαζὶ τῆς γὰ τὴ νίκη... Μὰ τοῦ κοπῆκαν τὰ φτερά καὶ τ’ ἀπόγονωση καὶ τῆς ζωῆς ἡ φρίκη!

Πιονάχιαν στὸν δάβα του τῶν ταπεινῶν τὰ πλήθεια κι” ἡ κοινωνία στάθηκε στρέγγη, ἀδημικ μητροστὰ τον. Εἰδε τὸ ψύμμα στὰ ψηλά, στὸ βούρκο τὴν ἀλήθεα καὶ ναυαγὸς τὸν ἐνείρου τοῦ ξανάρθε στὸ κλάμα τον παντοτενίο στὴ δόξα τὴ χαμένη.

Λ’ αμαρτίλλιδα Φ. Γ. Λάγνη. Φύλιφον. Τὸ ποιητας σας ὃς ἐπιτυχὲς δυτικοῦ. Γ. ιούλη γ. “Αν υ ν. Τώρα πειά δὲν τόχουμε πρόσδομον. Στελλεῖτε τίστε αἴλο καὶ σπινδούστε στὴν ἀρχή: «Ελά κριθή λεπτομέρω». Μινόδην, Ἐνταῦδην Λυτοτάχης δηλα καλό. Γιατὶ γράφεται πεδοτάγανον; Τίς ποὺ πολές φοβεὶς ἀποτυχάνονταν. Χρ. Κερα με δ’ αδεν, Καβάλλαν. Στελλεῖτε τὸ λεύκωμα τοῦ Ἀγίου Ορούς, ἂν εἶναι, ἐννοεῖται, παλαιὰ ξύδοις. “Οταν τὸ λάβουμε δὲ σας ἐμβούσουμε χρωματα η φύλλα. Πάντας ἀνέναι εκδοσίας ἀπὸ τὸ 1890 καὶ τυευθεῖν δὲν μᾶς είναι χρήσιμο. Γάρ τὰ κινηταργού, ἐκδόνονται εἰλικρινὰ περιοδικά. Α. Σ. Σ. Πειραιά. “Οχι ἐπιτυχεῖς τὸ πομπά σας. Κι” αὐτὸς φαίνεται ἀπὸ τὸ πετραστικον. Ιδού.

Μόλις ἡ ἀνοιξις φανεῖ καὶ τὸ κλαδί ἀνθίσει τὸ πρώτος ἀνθίσει ποὺ θα βγῆ [τη γη] ἵνα στολίσῃ καὶ στὸν ἀγρούς ἀπλονεταί εἰν” ἔνα κινηταργού λευκόν τοῦ κλένε μαργαρίτα.

Φ. ο. μ. Κ. Προσοτταὶ ιδίην Ανδριανού. Σάς εἰσαγαγόντες δερμάτης για τὰ εἰνεντός σας λάδια. Το ποιητας σας, δυτικών δηλαδόντων επιτυχοῦ. “Αν υ μ. γ. ο. Καλύπνον. Τὸ ποιητανάκια σας, δηλαδόντων είναι πολημα.

Τὸ ποδοπλανεμένης δέδο γάρ είσαι σύν Πού χρόνος διενεργεῖται στὴ μαγική του Γόνδολαν νὰ κλείσῃ Και ποὺ στη τὰ κινηταργού λευκόν τοῦ δύστυχου γιὰ ναύη Ζητεῖ.

Και είσαι τόσο μακραῖα ἀπὸ τὴ χώρα τὸν έσθ.. Πὲν μ. ο. σ. συμβούλευμας εἰλικρινῶν. Διαβάστε πάσιν.

Μ. ο. μ. Κ. Α. μ. π. ο. ν. Πορφ. Τὸ ποιητανάκια σας λαυδάντικον δηλαδόντες είναι.

Μὲς στῆς ζωῆς μον τὸν ἄγριο λευκιμῶντα Διηγήην ἡ νά φρεστε σὲ μένα μὲ δύο ματιές σας, σείρηπο λευκά μαραρά μου μάτια γλυκά χαζετωμένα.

Δόστε τὸ φάσι, στὸ ακοτισμένοντα σφρέντοντα μου δόστε τὴ φλόγα στὰ στήγηδη σε μένα μονάδην πολεμάντεα γινητῆς σε εῖς ἀστέρων τὸ οὐρανοῦ μου μάτια μου μαθά γλυκά χαζετωμένα.